

Toastez eu, a spus Lana.

Toți v-ați întors și v-ați uitat la ea, așteptând. Ea a ridicat paharul și ceilalți au făcut la fel. În sănătatea ta, ți-a spus ea, ceea ce te-a luat prin surprindere și ți-a adus pe chip un zâmbet încărcat de speranță. Felicitări, bastar-dule. Ești tată.

Spre cinstea ta, nici nu ai leșinat, nici nu ai luat-o la fugă spre cea mai apropiată ieșire, ci doar ai rămas pe loc, uitându-te la Lana cu gura căscată, ai întors capul spre stânga, apoi spre dreapta, privind chipurile încremenite de surpriză ale lui Loan și Bon, pe urmă te-ai întors înapoi spre Lana, care nu se clintise. *Ești tată* era titlul celui mai înspăimântător film de groază pe care ți-l puteai închipui, dacă nu vorbim cumva despre vreuna dintre urmări, gen *Ești tată, Partea 2, 3 sau 4*, sau, dacă erai catolic, *Ești tată 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11 sau 12*. Te cunoșteați prea bine, nu aveai nicio dorință de a perpetua ciclul de abuzuri cunoscut sub numele „viață”. Contribuția ta cea mai însemnată la propagarea speciei umane era nepropagarea ta, chiar dacă mama ta își dorea atât de mult un nepot. Imaginează-ți cât de minunat ar fi să aduci pe lume un copil! De fiecare dată când îți spunea asta, tu zâmbeai, o mângâiai pe mână și îi spunea o minciună. Sigur că da, într-o bună zi, cu siguranță! Acum sosise în sfârșit ziua judecății de apoi și tot ce ai scos pe gură pentru a repune în mișcare timpul și spațiul a fost: Dar am folosit prezervativ!

Lana a sorbit din șampanie și a zis: Poate că ai cumpărat un prezervativ defect.

Dacă acel prezervativ fusese făcut din cauciuc de pe o plantație de arbori de cauciuc franțuzească, atunci

însemna că francezii ți-o trăsese ră din nou. Ai căscat gura, dar Lana a spus: Să nu cumva să îndrăznești să întreb dacă n-ar putea fi și un alt candidat. Tu ești singurul nemernic care există.

Tu ai închis gura din nou și ți-ai îndreptat privirea spre Bon, căutând ajutor, dar Bon s-a mulțumit să își bea toată șampania din pahar și să spună: Nu-i sfârșitul lumii. Unii dintre noi își doresc copii.

Și, a spus Loan, zâmbind larg. Băiat sau fată?

Fată.

Dacă ar fi fost băiat, ai fi fost îngrozit, pentru că într-o bună zi, crescând mare, cu siguranță avea să te ucidă, lucru pe care îl meritai cu prisosință; dar nici o fată nu era cu mult mai bine, ba poate că era chiar mai rău, pentru că aveai să fii nevoit să faci lucruri ca de pildă să îi împletești părul, să eviți discuții despre menstruație sau să o vezi într-o bună zi întâlnind un tip exact ca tine și măritându-se cu ticălosul ăla de bastard. Ca să te liniștești, ai tras adânc aer în piept. Ce spun oamenii normali în astfel de situații?

Câți... câți ani are?

Trei ani.

Este aici?

Este în Los Angeles cu părinții mei.

Cum o cheamă?

Ada.

Ada. Un nume ușor neobișnuit pe care occidentalii îl puteau pronunța, dar un nume complet străin pe care îl puteau rosti și vietnamezii. *A-d-a*. Un nume ca un cod morse. Un *A* lung, un *d* dur, un *a* scurt. Trei litere. Un

palindrom. La fel și de la stânga la dreapta, și de la est la vest. Ada, nepotul pe care și-l dorise mama ta dintotdeauna și pe care, prea târziu, i-l dăruiseși în sfârșit.

Ai o poză cu ea?

Ada era o fetiță cu un păr negru-negru, care îi încadra fața și se oprea la nivelul bărbiei. Nu puteai suferi copiii, nu dintr-o prejudecată, ci ca reacție absolut logică după anii copilăriei tale, când căzuseși pradă acelor mici troli care nu erau nimic altceva decât niște monstruoși adulți-în-devenire. Dar fetița aceasta... Totul era rotund în figura ei, de la ochi și până la obraji și vârful nasului. Ochii îi erau întunecați, buzele rozulii, iar pielea deschisă la culoare. Dacă ar fi fost albă de tot, s-ar fi numit că are pielea albă. Dar, cum descindea din tine, tu fiind pe jumătate alb, ea era doar pe sfert albă. Ceea ce te interesa pe tine însă nu era faptul că era pe sfert albă. Ceea ce era cel mai șocant pentru tine, pe lângă faptul că era bucălată și drăgălașă, lucru pe care până și tu reușeai să îl recunoști, era cu cine semăna.

Cu mama ta.

Ada, ai spus. Ada.

Da, așa o cheamă, a zis Lana.

După ce ați terminat sticla de șampanie, iar tu ai golit și a treia cupă de Vina și Rușinea, după ce Bon i-a spus Lanei pe scurt cum ați ajuns voi doi în Orașul Luminii și după ce Lana a întrebat de ce veniserăți în Franța și nu în Statele Unite, iar tu ai spus că pentru că voiai să vizitezi țara tatălui tău, și după ce ea te-a întrebat de ce nu ai spus niciodată nimănui că ești aici, iar tu ai răspuns cinstit că

pentru că nu credeai că îți pasă cuiva dacă trăiai sau ai murit, ceea ce a făcut-o să își muște buza și să întoarcă privirea, tu și cu Bon ați făcut o pauză ca să mergeți la toaletă. Cu fața la pisoare, l-ai informat despre cine murise recent, ceea ce nu l-a descumpănit deloc. Nu erau tocmai cei mai buni oameni, a spus el, scuturându-se de poveștile lor și încheindu-și fermoarul la pantaloni. Dar asta-i o mizerie pe care va trebui să o curățăm.

Drept, ai spus tu, chiar dacă nu aveai nicio intenție de a curăța nimic, pentru că asta însemna de fapt să faci ca lucrurile să devină și mai murdare, continuând războiul cu Mona Lisa și cu Saïd.

Dar întâi trebuie să ne ocupăm de omul fără chip. În seara asta.

Tu te-ai uitat în oglindă și propria ta imagine te-a cam luat prin surprindere. Pe jumătate te așteptai să nu vezi pe nimeni acolo, iar trupul să-ți fi devenit la fel de invizibil ca sufletul. Dar ceea ce ai văzut, în afară de tine și de Bon, care se spăla pe mâini, au fost fantele tale care rânjeau, stând în spatele tău, ciuruite, cu esența perpetuă a vieții încă picurând din ele. Dar nu i-ai zărit și pe Șeful, pe Le Cao Boi, pe Ronin, și nici pe tatăl tău sau pe agenta comunistă.

O să fie acolo, a spus Bon, ștergându-se pe mâini. Știu sigur.

Dar eu nu am armă, ai zis, acesta fiind modul în care aveai de gând să eviți să-l ucizi pe Man.

Bon a înălțat din umeri, și-a pus piciorul pe marginea chiuvetei și, ridicându-și tivul pantalonilor, a lăsat să se vadă un pistol mic pe care îl avea prins de gleznă cu niște curelușe. Am eu unul de rezervă, a spus, dându-ți

pistolul. Trebuie să ai tot timpul o armă de rezervă. Nu așa te-am învățat?

I-ai condus până la teatru, Bon și Loan șezând pe bancheta din spate, ținându-se de mână, iar Lana lângă tine, în matahala bavareză a Șefului. Șeful avea o casetă cu cântecele Lanei și în timp ce conduceai, ați ascultat cântecul interpretat de ea, cel care te împinsese, atunci când o auziseși cântându-l în *Fantasia* din Los Angeles, să parcurgi cei câțiva pași fatidici care te duseseră până la Lana și în cele din urmă până la Ada. *Bang bang (Iubitul meu m-a împușcat)*.

Și ea știe că eu sunt... tatăl ei? ai întrebat, reușind cu greu până și să rostești acest cuvânt.

Nu am nici măcar o poză cu tine, a răspuns Lana. Dar m-a întrebat despre tine.

Zău?

M-a întrebat doar cine este și unde este tatăl ei și de ce toată lumea are un tată, iar ea nu are.

Și ce i-ai spus?

Părinții mei mi-au interzis să îi spun numele tău.

Madame. Și Generalul, care ți-a îndesat în gură, ca pe o șosetă îmbibată de noroi, aceste cuvinte exact atunci când erai pe punctul de a te imbarca în avionul care urma să te ducă spre Thailanda și spre invazie: *Cum ai putut să crezi că i-am permite vreodată fiicei noastre să umble cu un bărbat ca tine? Ești un tânăr de toată isprava, dar, în caz că nu ai observat, ești și un bastard.*

Așadar, am fost șters din viața ei? ai întrebat, simțind încă în gură toată mizeria aceea.

